

ЗА ДРУГАРЧЕТО

Слънцето преваля на западъ, а жегата не спира. Изпокриха се отъ нея и се спотаиха всички животни. Само децата продължаватъ да играятъ предъ дъбдо

хладътъ се отъ неговата стомничка, и виковетъ имъ отново се запазненесатъ по-силно.

Само едно момче стои на сѣнка подъ стрѣхата на дюкянчето, гледа мълчеливо и ни еднѣжъ се не намѣси въ веселата игра. То бѣ блѣдо, съ хубави и умни очи. Носѣше много широки и голѣми за него вехти ботуши, и тѣ като че го заковаваха на едно мѣсто. Дрехитъ му бѣха износени, но чисти и изкърпени.

По едно време до него се доближи Митко, облетна се на стената и го запита:

— Топко, защо не дойдешъ да играешъ?

— Не ми се играе. Ще порледамъ и ще си отида, — отговори момчето.

— Да ти не прѣчатъ ботушитъ? Защо ги не събуешъ? Сѣга е топло, можешъ да ходишъ и босъ.

И вижъ, колко отъ другаритъ сж боси!

— Възъдъхна Топко.

— А защо не obuешъ по-леки обуца, ами си повлѣкълъ такива голѣми ботуши въ тая горещина?

— Нѣмамъ други.

Иррачнтъ се струпаха на купъ и се заплепипаха нѣщо високо. Митко прекржсна разговора и се затече да разбере, що е станало. Следъ дълги разправии шумътъ утихна, но играта не се поднови. Момчетата заобиколиха Митка и запrikaзваха нѣщо тихо, като обръщаха често погледъ къмъ Топка.